

Overweging op de 27ste Zondag door het jaar, 5 oktober 2025

Zusters en broeders,

In het evangelie zien we meermalen dat Jezus' leerlingen hun meester leergierig vragen wat ze moeten doen, om te leven volgens Gods verwachtingen jegens hen. Hoe zij moeten omgaan met misstappen van hun medemensen. Of zij kwaad met kwaad mogen vergelden. Met andere woorden: hoe verdraagzaam ze moeten zijn. Hoe zij hun geloof kunnen versterken. Hoe zij zich tot God kunnen wenden, oftewel: hoe zij moeten bidden. En Jezus geeft dan niet altijd de makkelijkste, de meest voor de hand liggende antwoorden. Soms zijn die antwoorden zelfs nogal verrassend óngemakkelijk. Daar hebben we de afgelopen tijd verschillende voorbeelden van voorbij zien komen. In het evangelie van vandaag zijn Jezus' antwoorden daarentegen opmerkelijk bemoedigend te noemen. Zó zelfs, dat ze een beetje ál te gemakkelijk lijken.

Laten we dat evangelie eens onder de loep nemen. Daarin vertelt Lucas hoe Jezus met Zijn leerlingen onderweg is naar Jeruzalem. En zij ondervragen Hem kennelijk precies op de wijze die ik zo-even beschreef, en over de dingen die ik noemde. Er komt een drietal kwesties aan bod waarover de Meester Zijn licht laat schijnen. Zo leert Hij zijn leerlingen dat zij hun medemensen *télkens weer* dienen te vergeven wanneer zij na een misstap daarover berouw tonen. Precies dus, zoals God zelf dat in Zijn oneindige vergevingsgezindheid doet. 'Zevenmaal' noemt hij hier als het aantal malen, maar elders is sprake van 70 maal zeven maal. En dat is in Bijbelse taal: *áltijd!* Oneindig vaak!

Dat vinden de leerlingen kennelijk best een lastige... Dat kunnen ze blijkbaar maar moeilijk geloven. Want meteen daarop smeken zij hem: 'Heer, geef ons meer geloof'. Daarop reageert Jezus, zoals zo vaak, met een beeldspraak. Een geruststellende, bemoedigende beeldspraak, ik voorspelde het al. Het mosterdzaadje staat in de Bijbel voor een nietige kiem

die tot een enorme boom kan uitgroeien. Zo, zegt Jezus, is het ook met het geloof. Maak je dus maar geen zorgen. Een klein beetje daarvan kan al uitgroeien tot een geloof dat bergen verzet. Of in het beeld dat Jezus gebruikt: een geloof dat in staat is een moerbeiboom te ontwortelen en in de zee over te planten.

De laatste kwestie die hier wordt aangekaart is de vraag die ik als volgt formuleer: wat voor verantwoordelijkheid hebben wij als gelovig mens ten opzichte van elkaar? Hoe moeten wij omgaan met elkaar? Jezus' laconieke antwoord luidt: Je moet gewoon doen wat gedaan moet worden. Doen wat gangbaar is. Hij lijkt daar overigens wel vooral te doelen op 'dienstbaar en toegewijd zijn'. Zoals een knecht als vanzelfsprekend dienstbaar en toegewijd is aan zijn heer, zegt Hij. Daar is niks moeilijks of ingewikkelds aan. En dat is dan ook niet buitengewoon prijzenswaardig, dat is heel gewoon. Is dit nu nog wel zo bemoedigend als ik beloofde? Wat hebben we nou aan zo'n antwoord? Maakt Jezus zich er hier niet wat ál te makkelijk vanaf?

Uiteindelijk denk ik dat dit niet het geval is. Jezus gaat ervan uit dat een gelovig mens in staat is in zichzelf Gods stem te beluisteren. En om dát wat hij daar hoort ook als zodanig te herkennen. En daarmee kunnen we de derde kwestie uit het evangelie van vandaag koppelen aan de tweede: daar waar de leerlingen Jezus vragen hun geloof te vermeerderen. Want daar komt het dan uiteindelijk op aan: op geloof en vertrouwen dat wat God ons ingeeft het goede is. Jezus' antwoord op de derde kwestie zó te beschouwen, is dan niet 'te makkelijk'. Maar juist heel bemoedigend. De laatste boodschap die dit evangelie ons meegeeft is dan immers de volgende: Als je je daarvoor gelovig openstelt, zal God zelf je bij de hand nemen en de weg wijzen naar een goed, dienstbaar en toegewijd leven te midden van je medemensen.

Amen.